

ROBERT TITAN FELIX

Približevanje neskritemu

Bokrači

Pod nebom srenasti oblak. Mrščavica poletja.
Le strahast lajež razposajenega mešanca
vzgibava zrak v brezračni mirnosti naselja.
Petero hiš. Na hribu gnezdo mrtvih. Cerkvica.

Razgret od brajdovine, ki se že pošteno vleče,
in od navihanih glasov izza roštilja gnan
ves dimast od lokomotive parne, od motorne
kosilnice, preoljene, v vrh rebri naravnat

zagnano travniku poletno plešo razčesavam.
Pretvarjajoč se, da sledim čezsvetni stih strašan
od vina in čezsvetnega opit prerad pozabljam,
da vse tam naokoli le ni davnih skriti hram.

Ni moja dedina. Le s tastom in njegovim bratovjem
zapuščenemu dvorimo, ker je pustiti greh.
Sem pa le rad, da se ne zgubljam v *nespoznavnem*,
ker vse, kar je sploh kdaj lahko, je že sedaj v očeh.

Petero hiš. Na hribu gnezdo mrtvih. Cerkvica.
Splasteni zrak v brezračni mirnosti naselja.
Odmevkast lajež razposajenega mešanca.
Pod nebom srenasti oblak. Mrščavica poletja.

Biograd na moru

Na hrbtih skal napeta jadra hiš. Sanjavost časa.
Na plaži šop brisač, napete prsi in nasploh
ničesar strašnega. Spopad galebov. Vzrok: drobtina.
V privezju planje jaht. Kot kak nečimrni ho-hoh.

Ničesar takega, da bi obpotne ruševine
balkanskih zdrah bile kaj več kot včerajšnji spomin –
nerad priznam, a mar bi sploh lahko bilo drugače,
kot da sva na hrbitišču skal samo še iz skomin.

Zarobljenost sveta, narekovana iz dvojine
peščene varnosti in groze nezglajenih skal –
ne teh v plitvini, iz katere kot krepak mož rase
in brez sramu se ti zaliže v sram negodni val.

Sem resda sam, kar z valom se ti liže v skalne sanje?
So strašne mračne sence nespoznavnega sveta?
Si ti, kar se kot dar mi naredi nad gnezdrom roke?
So skalnati prepadi rekanja? Nič takega.

Ne v sinjih daljah rodni dvori mesečnega morja.
Ne razkričanosti galebov, nočni svit brezdna.
Ne vklenjeni pogledi jaht kam daleč za obzorja.
Le da karkoli bova kdaj lahko, že tudi sva.

Stara hiša

Predolgo sem te sanjal, stara blatna hiša v dolu,
za pásiko, med neosmukanimi vrhovi,
predolgo, da ko v leta nerazgrebenem pepelu
žalujkasto miloben glas se iz skomin stori

in vate mi nameni, bi zdaj spet kar zviška mimo.
Čeprav se resda le iz ilovja spomina v snu
še kdaj storiš, iz ilovja spomina pod zaslombo
pretesne misli, da sva zgolj nepar, da vse to tu

se mi že zdavnaj je zablodilo nekje v spominu
in se morda samo iz daljnjih vetrov pripoveš

(kako naj namreč ne bi stare blatne hiše v dolu,
če sebe samega prenekaterikrat prezreš?)

mi roka vendarle kot nebogljenemu otroku
drhti, ko zarjaveli škrbast ključ se zavrti
v pretežkih dvojnih vratih stare blatne hiše v dolu,
za pásiko, med neosmukanimi vrbami –

s tesnobnim duhom onih, med katere se ne hodi,
ker mednje pride se, ko pride strašni temni čas,
ki pride, pride – ker čeprav ste mi docela drugi,
sem v sebi vendarle že vsa ta leta ves iz vas.

Sen o preteklih

Na mizi nekaj škrbastih kozarcev
in nizek vrček, k nogi stola prislonjena pletenka,
da ni treba vedno znova po sladkobno jurko v klet,
ob bogecu pušpek, drobtinast, in skorjica kruha,
plesniva, ker ni bilo nikogar tu že vrsto let.

Zagledam vas izmed vrat, ko vstopim:
starca poroženelih lic z obščipanima klobukoma
in sklepani dolgin na prelomu mladeniških let.
Sedite. In ne govorite. Samo boljše strmite
v kozarce. Povsem negibnih udov. Kot privid.

Zato pa tudi ne upam pristopiti.
Lažem. Samo skofnignem in med vrati obstojim,
ker ne vem, kaj bi vam sploh lahko povedal,
kako pozdravil, kako opravičil nečastni sen,
v katerem še ves sveten hodim med vas.

Ker ne vem, kaj vam bom lahko povedal,
ko bo ptičjevrata ura dvanajsto zamolklo odbila,
vi pa boste na dušek spraznili kozarce rdečega,
ki jih boste do tačas samo greli v rokah in na
vratih vprašali: Ovin prejk kaj povemo?

Ker ne vem, če sem sploh tisti,
ki ga v leščerbastem somraku čakate,

da ga boste za mizo posedli, z njim prepletli
sape in mu nazdravili s tistim, kar je dolga leta
v hrastovih sodih za vaše srečanje zorelo.

Ker ne vem, če sem res tisti,
ki ste ga pred časi brez borše na svet poslali,
ki ste mu v zatišnem času sanje v zibel položili,
da bi ga znova obiskali, ko bo v stari hiši v dolu,
med neosmukanimi vrbami, stal pred vami.

Ptičjevrata ura zamolklo odbije dvanajsto.
Zdrznete se. In na dušek spraznite kozarce. In.
Obsedite. Ne spregovorite. Samo boljše obstrmite
v kozarce. Povsem negibnih udov. Kot privid.
Zdrznem se in tudi sam spet le obstojim.

Izknjiženi prizor

V bistroju spod urgence postarni pesnik –
ne resda star, samo že v tistih zaljubljenih letih,
ko mu angeli več ne mahajo s krili v pero,
ko ga redko poprime tudi po vse bolj redkih
nočeh, polnih krikov in hlastanja: strasti –
v bistroju spod urgence si postarni pesnik
z malim pivom redči konjesladko istrsko
in skozme v pusti zid za mano strmi.
Pristopita kot bajni bitji iz blodnjavih sanj:
mladenič, ki mu v obrvih rase močna vera v čase,
ko mu bo iz stopal rastoče seglo vse do neba,
mladenka pa, z mapico, kot da se resnično mora
vedno znova od začetka do blodnjavih angelov,
ki so pesniku pred leti in leti umrli na rokah.
Ne prisedeta. Ker da ne bosta pila. Le prebere
naj, presodi in morda pokliče. Objeta odideta.
V bistroju spod urgence postarni pesnik obsedi
in si z novim malim zredči novo konjesladko,
prebrska mapo in nad nakrancljanim obstrmi,
ne vedoč, ali sta resnično bila, bajnostrastni par,
ali pa so ti kokošji stopicljaji angelov le privid,
odblesek njegovih neuslišanih polnočnih skomin,
kot tudi sam ne vem, ali res vanj strmim, ali
pa se samo za prazno mizo v drugem kotu
bistroja spod urgence zamišljam.

Sežgano angelsko perutje

Ko si v obrazu.

Ko si v napihnjenih beločnicah.

Ko si v svilenih laseh, v krivih zobeh
in kljukastem nosu. Iz svetlobe vznikaš.

Iz nemoči močan odstiraš zastore
pred phk-phkastim odrom sveta.

Ko odmakneš obraz

od obraza. Ko se izstopiš iz rebra,

položena v svet za most nad temno vodo
med razprto dlanjo s prgiščem zemlje

in svileno krsto, s pokrovom tebe nadstrešeno.

Ko brezplodna neskončna moč iz lastne
nemoči obvisiš na razcufanem operju.

Ko. Potem drsiš. Lahkotno.

Na severu se vname močna temna zvezda

in pada s tabo, operutenim s časi,

ki se kot odlučene freske odlamljalo

z zidu, nad katerim si v obrazu brez sebe,

brez trona, žezla, jabolka in krone –

nevladajoč – vladal svetovom.

Da. Potem drsiš. Lahkotno.

Prostor padanja se ti uklanja navznoter

v svinčeni tulec motnikave svetlobe

nad skaljem in vodo. Perutje iz ognja

pa se divje razpenja v neskončnost,

z vsakim zamažom vse dalj v.

Ko. Potem obsediš. Potem

pod težo blatne vode v sluzasti votlini

odvrčaš pogled od tulca, odvrčaš pogled

od padanja. In rečeš. Noben spomin luči

ne more v neonski svetlobi raztaliti

pepelnatih senc požganega sveta.

Drugim v noč

Počasi stopa, kaj bi drugega,
od hiše do vinograda pa spet do novega
slemena, omahujoč, ker kaj je meni
treba od vinograda pa spet do novega slemena
in znova mimo hiš in neprijaznih psov,
ko se na dnu neba vohkemu mesecu na čelu
dela že stota guba tisto neko noč in so v hišah
speči v sanjah že stotič ponovno postorili
čez dan na polju in v hiši stokrat popravljeno.
A vendar stopa, kaj bi drugega, poti se
mu namreč kar same razgrinjajo pred korakom
in on kar gre od hiše do vinograda pa spet
do sončnega mleziva na nekem novem stotem
slemenu in opirajoč se na redka drevesa dol
po pobočju med nove hiše in besneče pse,
čeprav res ne ve več, čemu se mu podnevi,
prisonjenemu k trhlemu drevesu, nagnjenemu
v rahel spanec snujejo poti, namesto da bi
poten pod pazduho od razsušenih brazd,
poten pod pazduho od vohke žene paberkoval
mlezivo za mesečne ponovitve. Le da potem
vseeno kar vstane in gre, kaj bi drugega,
ko se mesecu na rosnem čelu prvič v gubo
zguba veka tisto neko sto in prvo noč,
od hiše do vinograda pa spet do nekega
novega slemena in po strmih hribu
drugim v zasoplo morasto noč.